



3 Евангелля св. Марка

Езус сказаў народу, навучаючы: “Асцерагайцеся кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгіх шатах, і прывітанні на рынках, і першыя лаўкі ў сінагогах, і першыя месцы на гасцінах. Тыя, хто аб’ядае дамы ўдоў і напаказ доўга моліцца, атрымаюць найцяжэйшы прысуд”.

І, сеўшы насупраць скарбонкі, Езус назіраў, як людзі кідалі грошы ў скарбонку. Многія багатыя кідалі памногу. І прыйшла адна бедная ўдава, і ўкінула дзве лепты, што складае чвэрць аса. Паклікаўшы вучняў сваіх, Езус сказаў ім: “Сапраўды кажу вам, што гэтая бедная ўдава ўкінула больш за ўсіх, хто кідаў у скарбонку. Бо ўсе кідалі, маючы лішак, а яна, будучы ў нястачы сваёй, ўкінула ўсё, што мела, увесь пажытак свой”. † *Мк 12, 38–44*

Не колькасць, а якасць

Праз пахвалу ахвяры беднай удавы Хрыстос падкрэслівае, што значэнне мае не колькасць, а якасць дару. Іншымі словамі, важная не колькасць прамоўленых малітваў, а іх глыбіня і шчырасць; не колькасць гадзін, праведзеных у касцёле, а добрыя ўчынкі па-за сценамі святыні; не частата споведзі, а духоўны плён і сапраўднае навяртанне пасля яе. Езус робіць акцэнт на шчырасці, глыбіні і праведнасці, паколькі гэтыя цноты з’яўляюцца сэрцам сапраўднай рэлігіі. Паступаючы па-іншаму, мы, падобна фарысеям, сціскаем яе да знешніх знакаў і жэстаў, якія нічога не значаць.

Хрыстос аддаў Айцу ўсё, што меў. Мы пакліканы да таго ж: павінны аддаць Богу сваё сэрца і даручыць Яму ўсё сваё жыццё; павінны нястомна дзяліцца тым, што маем, з іншым чалавекам, паколькі пастава эгаіста не можа прынесці шчасця. Фрэнсіс Бальфур калісьці трапна заўважыў: “Найлепшым дарам для нашага ворага з’яўляецца прабачэнне; для сябра – вернасць; для дзіцяці – добры прыклад; для бацькі – аказаная яму пашана; для маці – сардэчнасць; для суседа – дапаможная далонь”.

□ Ці не ацэньваю сваю рэлігійнасць колькасцю прынятых св. Камуній, прамоўленых малітваў?

□ Ці ўмею дзяліцца тым, што маю, з іншымі людзьмі?